

Proloog

Positief.

Terwijl ik met één hand probeerde het papier weer glad te strijken, las ik de gebruiksaanwijzing nog een keer door. Twee streepjes betekende positief. En ik zag twee streepjes. Nee! Dat kon niet waar zijn! Mijn blik schoot heen en weer tussen de twee roze lijntjes, alsof ik ze daarmee kon veranderen. Ik schudde nog eens flink met het staafje en draaide het een paar keer op zijn kop, maar wat ik ook deed en hoe ik ook tuurde, de uitslag bleef precies dezelfde als op het eerste staafje, dat naast de wasbak lag.

Positief.

Zwanger.

‘Fuck.’

Het woord echode om me heen in de kleine badkamer, het kaatste tegen de wit betegelde wanden en resoneerde door mijn hoofd. Dit kon niet. Dit soort shit hoorde mij niet te gebeuren. Ik leidde een keurig leven en deed niks verkeerd; ik hield me aan de wet en gebruikte geen drugs – of in elk geval niet meer sinds die korte periode in mijn puberteit nadat papa bij ons was weggegaan. Ik studeerde hard voor mijn master psychologie en gedroeg me. Meestal. Maar die onuitwisbare roze streepjes staarden me luid en duidelijk aan door het kleine venstertje van de zwangerschapstest. Ze daagden me uit, een onomstotelijk bewijs, ook al kneep ik mijn ogen half dicht of keek ik er scheel naar.

‘Fuck!’

Ik! Moeder! Nee!

Wat móést ik nu in vredesnaam?

In mijn saaie zwarte ondergoed zakte ik op de rand van het bad

neer. Ik had kippenvel. Buiten zwiepte een kale tak in de wind, daarachter zag ik het eindeloze grijs van een februarihemel in Portland. Godverdomme! Al mijn plannen, mijn dromen, mijn hele leven, verpest door een stom plastic staafje. Ik was verdomme pas eenentwintig en had niet eens een relatie!

Ben.

Ah, shit. We hadden elkaar maandenlang nauwelijks gesproken, ik deed mijn best om alle gelegenheden waar hij zou kunnen opduiken te ontwijken. Het was allemaal een beetje ongemakkelijk geworden tussen ons nadat ik hem in Vegas zonder broek mijn hotelkamer uit had gebonjourd. Ik was er klaar mee. Met hem. Het was over. *Kaputt.*

Maar mijn baarmoeder was het daar duidelijk niet mee eens. We hadden één keer seks gehad. Eén keer! Een geheim dat ik mee had willen nemen in mijn graf. Hij zou het nooit aan iemand vertellen, dat stond als een paal boven water. En hij had me maar één keer geneukt en daarvóór had ik toegekeken terwijl hij een condoom omdeed, verdomme! Liggend op het enorme bed, met mijn benen wijd open, bevend van verlangen, en hij met slechts een flauwe glimlach om zijn lippen. Ik had warmte in zijn ogen gezien, tederheid. En dat was bijzonder. En fantastisch, gezien de staat van opwinding waarin hij verkeerde. Niemand had ooit zo naar me gekeken. Zo alsof ik iets betekende.

Een warm gevoel stroomde door me heen bij de herinnering. Een onwelkom gevoel. Het was lang geleden dat ik zonder afkeer aan hem gedacht.

In elk geval was het duidelijk dat er iemand op de condoomfabriek had zitten slapen. En hier zat ik dan met de brokken. Zwan-ger. Ik staaarde met nietsziende ogen naar mijn skinny jeans op de vloer. Tuurlijk paste die nog: ik kon de rits nog tot halverwege omhoogtrekken, alleen de knoop was niet meer te doen. De druk op mijn buik was echt niet te harden.

Alles veranderde zo snel. Ik veranderde.

Normaal had ik meer bil dan borst. Maar voor het eerst in

mijn leven had ik tietten. Niet van een formaat waardoor ik meteen aangenomen zou worden bij Hooters of zo, maar toch. En hoe graag ik ook wilde geloven dat God mijn tienergebeden had verhoord, als je het nuchter bekeek lag dat niet voor de hand als reden dat ik opeens zo rondborstig was. Er groeide een mensje in me. Een baby'tje, een boontje. Een wezentje dat voor de helft uit mijn genen en voor de andere helft uit die van hem bestond.

Een wonder.

Wat ik die avond aan zou trekken was inmiddels mijn allerlaatste zorg. Kon ik het hele gedoe maar ontlopen. Hij zou er zijn, met zijn hele hardrocksterrenlijf. Alleen al de gedachte dat ik hem zou zien, maakte me bloednerveus. Mijn maag maakte een duikeling en ik was opeens hartstikke misselijk. Ik kokhalsde, het zuur brandde in mijn keel. Ik haalde de wc nog maar net op tijd en kotste mijn hele lunch er weer uit. Niet dat dat veel was: twee Oreokoekjes en een banaan.

Getver.

Ik kreunde luid, veegde mijn mond af met de rug van mijn hand, trok door en wankelde terug naar de wasbak. Mijn god, de vrouw in de spiegel zag eruit als een spook. Krijtwit, haar lange blonde haar hing slap om haar gezicht in armoedige natte slierten. Wat een lekker wijf. Ik kon mezelf niet eens aankijken.

Ik had niet eens in de gaten dat ik de zwangerschapstest op de vloer had laten vallen, totdat ik erbovenop stond. Het plastic staafje werd vermorzeld door mijn voet. Een versplinterend geluid, dat me op een vreemde manier tevredenstelde. Ik stampte er nog een paar keer extra op, het rotting. Ja, dat deed me goed! Het eerste teststaafje viel ogenblikkelijk hetzelfde lot ten deel. Ik stopte pas toen ik naar adem hapte en de vloer bezaaid was met plasticsplinters. Het luchtte op.

Dus ik was verdomme zwanger gemaakt! Door een rockster...

Lekker dan.

Diep inademen. Oké.

Ik ging deze situatie kalm en rustig afhandelen, zoals een vol-

wassen vrouw dat hoort te doen. Dat was gewoon een kwestie van mezelf bij elkaar rapen en met Ben praten. Ooit waren we vrienden geweest, tenslotte. Of een soort van. En ik kon hem heus wel vertellen over... eh... onze nazaat, die, eh, om precies te zijn, over... een maand of zeven ter wereld zou komen.

Ja, dat kon ik best. En dat ging ik doen ook.

Zodra ik klaar was met een scène trappen.

‘Je bent laat, kom gauw binnen,’ zei Anne, mijn zus. Ze pakte mijn hand en trok me de hal in. Niet dat ik buiten had staan aarzelen en mokken. Niet heel erg in elk geval.

‘Sorry.’

‘Ik dacht dat je me in de steek liet. Alweer.’ Ze gaf me een snel, liefdevol kneepje, hielp me uit mijn jas en gooide hem op een stoel, die al vol lag met andere jacks en jassen. ‘Iedereen is er al.’

‘Super,’ mompelde ik.

En inderdaad was het al druk en een herrie van jewelste in de ruime miljoenenloft in het Pearl District.

Anne en ik kwamen niet uit een rijk gezin, eerder het tegenovergestelde. Als zij me niet had aangemoedigd om beurzen te krijgen en mijn studieboeken en al dat soort dingen niet had betaald, had ik de middelbare school niet eens afgemaakt. Ze was altijd mijn verstandige en timide oudere zus geweest. Tot ze vorig jaar opeens was gaan samenwonen met een beroemde rockster.

Ja, ongelofelijk, ik weet het. Hoe dat heeft kunnen gebeuren, verwacht me nog steeds een beetje. Ik was degene die altijd de rol van de meest bruisende van ons tweeën had gespeeld. Als Anne in de put zat en het niet meer wist, had ik haar eruit getrokken, alle stiltes in de gesprekken opgevuld en was ik, hoe somber alles ook leek, vrolijk blijven glimlachen. En nu straalde ze opeens. Ze was dolverliefd, ze genoot van het leven en was echt gelukkig, voor het eerst in haar bestaan. Geweldig natuurlijk.

Details over hun wervelende romance varieerden van vaag tot nihil. Ik wist weinig van hoe het allemaal zo was gekomen, maar

vlak voor Kerstmis hadden zij en Malcolm Ericson, de drummer van Stage Dive (zo ongeveer de beroemdste hardrockband ooit) hun relatie bezegeld en nu werd ik tot de enorm uitgebreide entourage van de band gerekend. Ik kan niet anders zeggen dan dat ze me vanaf het begin hartverwarmend in hun midden hadden verwelkomd; het waren prima gasten. Het was alleen de gedachte hém weer te zien die me reduceerde tot een zenuwachtig, trillend wrak met hevige braakneigingen.

‘Je raadt nooit wat er is gebeurd.’ Anne stak haar arm door de mijne en sleepte me mee naar de drukbezette eettafel.

Naar mijn noodlot.

Er zat een mannetje of zeven met een drankje te kletsen en te lachen. Ik geloof dat The National zachtjes door het muzieksysteem klonk. Overal brandden kaarsen en hingen kleine twinkellende feestlichtjes. Ondanks mijn overgevoelige maag liep het water me in de mond door alle heerlijke etensgeuren. Anne en Mal hadden er echt een feestje van gemaakt; ze vierden dat ze al twee maanden getrouwd waren. Plotseling voelden mijn zwarte kousen en lichtblauwe tuniek (van een losvallende stof die niet strak in de taille zat) een beetje te gewoontjes. Hoewel het lastig is om glamour uit te stralen als je een plastic zakje bij je hebt voor het geval je opeens moet kotsen.

‘Wat dan?’ vroeg ik, terwijl ik opzettelijk langzaam liep.

Ze boog zich naar me toe en fluisterde dramatisch: ‘Ben heeft een date meegebracht.’

Alles stond stil. En dan bedoel ik alles. Mijn longen, mijn voeten... alles.

Er flikkerde een frons over Annes gezicht. ‘Liz?’

Ik knipperde met mijn ogen en kwam langzaam weer bij mijn positieven.

‘Alles oké?’

‘Ja, tuurlijk. Dus, eh... Ben heeft een date meegebracht?’

‘Niet te geloven, toch?’

‘Nee.’ Ik kon het echt niet geloven. Mijn hersens haperden, net

zoals de rest. Een date was niet voorgekomen in mijn plannen om vanavond met Ben te praten.

‘Precies! Maar voor alles is een eerste keer, toch? Iedereen is een beetje van zijn stuk, maar ze lijkt aardig.’

‘Ben datet niet,’ zei ik. Mijn stem klonk op de een of andere manier hol, als een echo die van ver kwam. ‘Hij gelooft niet in relaties.’

Anne hield haar hoofd schuin en glimlachte flauwtjes. ‘Lizzy, je bent toch niet nog steeds verliefd op hem, hè?’

‘Nee!’ Ik stootte een lach uit. Tuurlijk niet. Hij had me in Vegas heel snel duidelijk gemaakt dat liefde en dat soort dingen idiote begrippen waren. ‘Echt heel, heel duidelijk nee!’

‘Mooi,’ zei ze met een opgeluchte zucht.

‘Lizzy!’ schalde een luide stem.

‘Hé, Mal.’

‘Zeg je tante Elizabeth eens gedag, ventje.’ Mijn nieuwe zwager hield een zwart-witte puppy vlak voor mijn gezicht, een nat klein tongetje likte mijn lippen en mijn neusgaten werden gevuld met warme, hijgerige, sterk naar hondenkoekjes geurende jongehondenadem. Niet fijn.

‘Wauw.’ Ik trok mijn hoofd razendsnel naar achteren en probeerde mijn braakneigingen weg te ademen. Zwanger zijn was een feest. ‘Hoi, Killer.’

‘Geef hem maar aan mij,’ zei Anne. ‘Niet iedereen wil tongzoenen met een hond, Mal.’

De blonde, zwaar getatoeëerde man grijnsde en gaf het wollige baby’tje aan Anne. ‘Maar hij kust geweldig. Ik heb het hem zelf geleerd!’

‘Dat is helaas waar.’ Anne nam de puppy onder haar arm en krabde hem even over zijn kop. ‘Maar hoe gaat het?’ vervolgde ze tegen mij. ‘Je zei aan de telefoon dat je je niet lekker voelde? Dat je dacht dat je ziek aan het worden was?’

‘O, dat is helemaal over,’ loog ik. Of loog ik deels. Tenslotte was ik niet ziek aan het worden.

‘Ben je wel naar de dokter geweest?’

‘Nergens voor nodig.’

‘Zal ik morgen niet even een afspraak voor je maken? Gewoon, voor de zekerheid?’

‘Hoeft niet.’

‘Maar...’

‘Anne, relax, ik zeg toch dat ik niet ziek ben.’ Ik glimlachte zo opgewekt mogelijk naar haar. ‘Ik zweer het: niks aan de hand.’

‘Oké.’ Ze zette het hondje op de grond en trok een stoel in het midden van de tafel uit. ‘Ik heb een plaatsje naast mij voor je vrijgehouden.’

‘Bedankt.’

En dat was (ik deed mijn best niet te kokhalzen terwijl ik het hondenspuug van mijn gezicht af veegde) het moment waarop ik hem weer zag. Ben zat aan de andere kant van de tafel en keek me recht aan. Die donkere ogen... Ik sloeg de mijne meteen neer. Hij deed me niks. Echt niet. Ik was alleen nog niet zover dat ik dit aankon. ‘Dit’ als in: hij en ik, die kamer, Vegas, en het gevolg daarvan dat nu in mijn buik groeide.

Ik was gewoon nog niet zover. Nog niet.

‘Hoi Liz,’ zei hij. Diepe stem, kalm, nonchalant.

‘Hoi.’

Ja... Ik was zó over hem heen, ik was zó klaar met hem. Dat hij een date had meegenomen had me even van mijn stuk gebracht, maar nu was ik weer terug op de rails. Ik moest gewoon nog een paar overgebleven flarden onwelkome gevoelens een plekje geven en dan kon ik hem voor altijd in de archieven opbergen.

Ik durfde zelfs een stap verder te gaan en een snelle blik op hem te werpen. Hij zat tersluiks naar me te kijken, goot wat bier in zijn keel en zette het flesje neer, waarna hij met zijn duim over zijn mond streek om een achtergebleven druppel weg te vegen. In Vegas had hij eerst naar bier gemaakt, en naar lust en verlangen, een duizeligmakende mix. Zijn prachtige lippen werden omlijst door een kort baardje en zijn haar was niet meer opgeschoren aan

de zijkanten, maar langer nu, vooral bovenop, cool en hipsterachtig. Hij zag er ruig en wild uit.

En groot, hoewel hij dat altijd al was.

Hij droeg een zilveren ring door een van zijn neusvleugels en had een groengeruit shirt aan. Het bovenste knoepje stond open, wat zijn sterke nek benadrukte en nog net een randje van een zwarte getatoeëerde roos liet zien. Ik durfde te wedden dat hij onder de tafel een spijkerbroek en zwarte laarzen aanhad. Alleen op de bruiloft in Vegas (en later die avond in mijn hotelkamer) had ik hem zonder die jeans gezien. Maar ik kan je verzekeren: zonder die jeans is er helemaal niks mis met de man. Alles zit erop en eraan en werkt meer dan bevredigend. Hij zag eruit als een vleesgeworden droom.

Mijn droom.

Ik ademde diep in, negeerde mijn harde tepels en verjoeg de herinnering vastberaden uit mijn hoofd, terug naar de plek waar die hoorde: begraven tussen songteksten van Hannah Montana, feitjes over de personages uit *The Vampire Diaries* en andere nutteloze – maar potentieel gevaarlijke – informatie die ik door de jaren heen had verzameld. Het deed er allemaal niet meer toe.

Opeens drong het tot me door dat het stil was om me heen. Ongemakkelijk stil. Shit.

Ben frutselde aan zijn boord en schoof heen en weer op zijn stoel.

Waarom zat hij me verdomme zo aan te staren? Misschien omdat ik nog steeds naar hem staarde? Shit, mijn knieën waren opeens week en ik plofte iets te hard op de stoel neer. Ik keek meteen omlaag, want dan was ik veilig. Zolang ik niet naar hem of naar die date van hem keek, ging het prima. En het diner zou niet langer duren dan drie, hoogstens vier uur, dus dat redde ik wel.

Ik hief mijn hand half op als begroeting – ‘Hoi iedereen’ – wat een golfje aan ‘hoi’s’ en ‘hé’s’ en allerlei variaties daarop losmaakte.

‘Hoe gaat het met je, Liz?’ vroeg Ev, die een eindje verderop naast haar echtgenoot zat – David Ferris, Stage Dives leadgitarist en songwriter.

‘Prima.’ Gelul. ‘Met jou?’

‘Goed.’

Ik ademde diep in en zei: ‘Mooi.’

‘Heb je het druk met je studie?’ Ze trok een haarelastiekje uit haar haar en bond haar blonde lokken opnieuw in een slordig staartje. Godzijdank. Gelukkig was ik niet de enige die voor non-chalant ging. ‘We hebben je sinds kerst niet meer gezien.’

‘Ja, druk...’ Met overgeven en slapen voornamelijk. Zwanger zijn. ‘Studeren en zo, je weet wel.’

Nu zou ik normaliter een interessant verhaal opdissen over mijn studie psychologie. Nada, vandaag.

‘Mooi.’ Haar man sloeg zijn arm om haar heen en ze keerde zich glimlachend en met een smoorverliefde blik in haar ogen naar hem toe, waarna ons gesprek vergeten was.

Wat ik prima vond.

Ik schoof met de hak van mijn laars heen en weer over de vloer en keek naar links en rechts, maar in geen geval recht voor me. Ik speelde met de zoom van mijn jurkje en wond een losse draad zo strak om mijn vinger dat die paars werd. Toen wond ik de draad weer af, want die paarse vinger was misschien op de een of andere manier niet goed voor het boontje. Vanaf morgen moest ik me gaan verdiepen in babydingen. Weten hoe het zat, want het boontje laten weghalen, nee, dat paste gewoon niet bij me.

De date giechelde om iets wat hij zei en ik voelde een steek van pijn in mijn onderbuik. Darmkrampen misschien...

‘Hier.’ Anne schonk het glas dat voor me stond vol met witte wijn.

‘O! Nee, dank je.’

‘Proef even!’ zei ze met een glimlach. ‘Zoetig, maar ook een soort van fris. Ik denk dat je het wel lekkere wijn zult vinden.’

Mijn maag draaide zich om bij de gedachte alleen al. ‘Straks misschien. Ik heb nog flink wat water gedronken voor ik kwam, dus, eh... ik heb helemaal geen dorst.’

‘O?’ Ze kneep haar ogen tot spleetjes en glimlachte met een

gezicht alsof ze dat maar een rare opmerking vond. Veel te snel vertrok ze haar mond tot een rechte, niet-blijde lijn. ‘Je ziet een beetje pips. Is echt alles oké met je?’

‘Absoluut!’ Ik knikte, glimlachte en keerde me naar de vrouw die aan de andere kant naast me zat, voordat Anne me verder het vuur na aan de schenen kon leggen over het onderwerp. ‘Hoi, Lena.’

‘Lizzy. Hoe gaat het met je?’ De voluptueuze brunette zat hand in hand met haar partner, Jimmy Ferris, de leadzanger van Stage Dive. Hij zat aan het hoofd van de tafel, prachtig gekleed in een ongetwijfeld handgemaakt pak. Toen hij me zag gaf hij me een minzaam knikje, iets waar de jongens gespecialiseerd in leken. Dat zei alles. Of in elk geval zei het alles als ze niet meer dan ‘hallo’ wilden zeggen.

Ik knikte terug. En de hele tijd was ik me ervan bewust dat Anne naast me zat, met de fles wijn nog in haar hand. Haar grotezuszorgdheid groeide met de seconde: ze schraapte al met één hoef over de grond en stond op het punt toe te slaan. Ik was verdoemd.

Anne had me vanaf mijn veertiende zo ongeveer opgevoed, toen onze vader ervandoor ging en mam het voor gezien hield met ons – op een dag ging ze naar bed en kwam ze er bijna nooit meer uit. Nu en dan stak Annes zorgzaamheid nog de kop op en kreeg die iets te veel de overhand. Ik durfde niet eens te denken aan wat ze over het boontje zou zeggen. Het zou in elk geval weinig verheffends zijn.

Maar goed, één probleem tegelijk, nam ik me voor.

‘Goed, Lena,’ zei ik. ‘Met jou?’

Lena opende haar mond, maar wat ze had willen zeggen ging verloren in keihard drumgeroffel en krijssende gitaren. Het klonk alsof de hel was losgebarsten. Armageddon was een feit.

‘Schat!’ brulde Anne naar haar echtgenoot. ‘Geen deathmetal tijdens het eten. We hebben het hierover gehad!’

De genoemde ‘schat’, Malcolm Ericson, zat te headbangen op de tafel en stopte ermee om te protesteren. ‘Maar popje...’

‘Alsjeblieft.’

De drummer rolde met zijn ogen en bracht de storm die door de geluidsinstallatie op ons werd losgelaten met een knip van zijn vingers tot zwijgen.

Mijn oren tuitten na in de stilte.

‘Mijn god,’ mompelde Jimmy. ‘Doe dat voortaan in je eigen tijd. Nooit meer in mijn bijzijn, ja?’

Mal keek de dappere man aan. ‘Niet zo negatief, Jim. Mij lijkt Bloedende Otter een prima act voor het voorprogramma.’

‘Meen je dat serieus? Heten ze zo?’ vroeg David met een opgetrokken neus van afkeer.

‘Lekker creatief, hè?’

‘En Ben heeft al een band voor het voorprogramma uitgezocht.’

‘Ik heb er niet eens een stem in gehad,’ mopperde Mal.

‘Dude.’ Ben haalde zijn hand geïrriteerd door zijn haren. ‘Jullie zitten toch alleen maar bij die vrouwen van jullie. Ik heb behoefte aan mensen met wie ik na het optreden kan chillen en een biertje kan drinken, dus heb ik de keuze gewoon gemaakt. Je zult het ermee moeten doen.’

Mal gromde schamper.

Ev schudde haar hoofd. ‘Wauw. Bloedende Otter. Dat is zeker uniek.’

‘Wat vind jij ervan, babe?’ vroeg Jimmy aan Lena.

‘Ik vind het walgelijk. Ik geloof dat ik ga overgeven.’ Lena ademde diep in en haar gezicht trok wit weg. ‘Ik bedoel, echt.’ Ze kokhalsde.

Hm. En ook: getver, ik kende dat gevoel.

‘Shit.’ Jimmy begon paniekerig over haar rug te wrijven.

Zonder een woord duwde ik mijn plastic reservekotszak in haar hand. Zusterlijke solidariteit en zo.

‘Bedankt,’ zei ze, gelukkig te zeer afgeleid om te vragen waarom ik in godsnaam zo’n ding in mijn zak had.

‘Voor Kerstmis had ze last van buikgriep.’ Jimmy vulde met zijn vrije hand Lena’s glas met water en gaf het aan haar. ‘Ze blijft er last van houden.’